विभीषणान्तिकं गच्छ, मद्भक्तः स हि ते धनं
दास्यति 'इत्य् आदिशत् स्वप्ने ततो मां भगवान् हरिः । 128
क्व 'अहं विभीषणः क्व 'इति मया 'उक्ते स पुनः प्रभुः
समादिशद्, व्रज 'अद्य 'एव तं द्रक्ष्यसि विभीषणं । 129
इत्य् उक्तः प्रभुणा सद्यः प्रबुद्धो ऽहम् इह 'अम्बुधेः
परि ऽवस्थितम् आत्मानम् अपश्यं, वेद्मि न 'अपरं । 130
इत्य् उक्तो लोहजङ्घेन लङ्काम् आलोक्य दुर्गमां,
सत्यं दिव्यप्रभावो ऽयम् इति मेने विभीषणः । 131
तिष्ठ दास्यामि ते वित्तम् इत्य् उक्त्वा ब्राह्मणं च तं
दत्वा 'अथ रक्षसां हस्ते तम् अप्रेक्ष्यं नृघातिनां । 132
तत्रस्थात् स्वर्णमूलाख्याद् गिरेः संप्रेष्य राक्षसान्
आनाययत् पक्षिपोतं गरुडान्वयसंभवं । 133
तं च 'अस्मै लोहजङ्घाय मथुरायां गमिष्यते
तत्कालम् एव प्रददौ वशीकाराय वाहनं । 134
लोहजङ्घो ऽपि लङ्कायां वाहयन्न् अधिरुह्य तं
कंचित् कालं विशश्राम स विभीषणसत्कृतः । 135
एकदा तं च पप्रच्छ राक्षसेन्द्रं सकौतुकः,
लङ्कायां काष्ठमय्य् एषा कस्मात् सर्वा 'एव भूर् इति । 136
तच् छ्रुत्वा स च तद्वृत्तं तम् उवाच विभीषणः,
यदि ते कौतुकं ब्रह्मंस्, तद् इदं शृणु वच्मि ते । 137

Digitized by Google